

Daniels bok – nummer tolv

Mörker

Jeff Pippenger

2023-12-07

Ett ord eller en fras som fördubblas i det inspirerade ordet är en symbol för den andre ängels budskap.

Och i Nebukadnessars andra regeringsår drömde Nebukadnessar drömmar, varav hans ande blev oroad, och sömnen flydde från honom. Då befallde kungen att man skulle kalla på spåmännen och stjärntydarna och trollkarlarna och kaldéerna, för att de skulle ge kungen till känna hans drömmar. Så kom de och trädde fram inför kungen. Och kungen sade till dem: Jag har haft en dröm, och min ande är oroad att få veta drömmen. Daniel 2:1–3.

I nattens ”mörker” drömde Nebukadnessar om en bildstod, men han kunde inte återkalla drömmen. I en dröm om natten drömde han om en bildstod, men drömmen om bildstoden var lika mörk för hans förståelse som den natt då han hade drömt drömmen.

Då talade kaldéerna till kungen på arameiska: O konung, lev för evigt! Berätta drömmen för dina tjänare, så skall vi tillkännage uttydningen. Kungen svarade och sade till kaldéerna: Saken har gått mig ur minnet; om ni inte gör drömmen känd för mig, jämte dess uttydning, skall ni huggas i stycken, och era hus skall göras till en dyngehög. Men om ni tillkännager drömmen och dess uttydning, skall ni av mig få gåvor och belöningar och stor ära; låt mig därför få veta drömmen och dess uttydning. Daniel 2:4–7.

Prövningen i Nebukadnessars bilddröm var en prövning avsedd att avslöja vem som kan ge en riktig profetisk beskrivning av en bild som är höljd i mörker, tillsammans med uttolkningen av drömmens innehåll. Den andra ängels budskap, som i Milleritrörelsens historia förenades med Midnattsropets budskap, hade förebildats av Elia vid striden på berget Karmel. Också detta var en prövning som skulle uppenbara inte endast vem som var den sanne Guden, utan också vem som var den sanne profeten. William Miller, om vilken syster White uttryckligen säger att han förebildades av Elia, representerade Elia på Karmel. Ändå var det inte så mycket William Miller som representerades, som de regler för profetisk uttolkning som han hade blivit ledd att förstå. På Karmel visades det att profeterna för den manlige guden Baal och profeterna för den kvinnliga gudinnan Astarte var falska profeter. I Milleritrörelsens historia visades de protestantiska kyrkorna vara falska profeter, såsom förebildat av berget Karmel.

När de protestantiska kyrkorna gav uttryck åt sitt förkastande av William Millers regler för profetisk uttolkning, blev de Roms döttrar. Profetiskt sett är en dotter en avbild av sin moder. Det prov som protestanterna underkändes i den milleritiska historien var det prov som identifierade och frambringade en avbild (dotter) av vilddjuret. Det är där som den sanna protestantismens horn blev manifesterat i motsats till den avfälliga protestantismens horn. Nebukadnessar krävde en uttydning, och därigenom var han, genom försynen, delaktig i att frambringa en manifestation av både de

falska och de sanna profeterna.

De svarade åter och sade: Må konungen säga drömmen till sina tjänare, så skall vi ge dess uttydning. Konungen svarade och sade: Jag vet med visshet att ni vill vinna tid, eftersom ni ser att saken har undgått mig. Men om ni inte låter mig få veta drömmen, så finns för er endast ett enda domslut; ty ni har gjort er redo att tala lögnaktiga och fördärvliga ord inför mig, till dess att tiden förändras. Säg mig därför drömmen, så skall jag veta att ni också kan ge dess uttydning. Daniel 2:7–9.

Vid provningstidernas slut åskådliggjordes också i Daniel kapitel två den åtskillnad som hade blivit demonstrerad på berget Karmel och den 22 oktober 1844. I de tre profetiska framställningarna av berget Karmel, milleritrörelsens historia och Nebukadnessars dröm om bildstoden ligger betoningen på den rätta profetiska uttolkningen, sådan den representeras av Elia, Miller och Daniel. Tydningen av drömmen är det budskap som avförseglas i den historia där två klasser av profeter blir uppenbarade.

Kaldéerna svarade inför kungen och sade: Det finns ingen människa på jorden som kan låta kungen få veta det som han begär; därför finns det ingen kung, herre eller härskare som har begärt sådant av någon besvärjare, stjärntydare eller kaldé. Och det som kungen begär är en alltför svår sak, och ingen annan kan låta kungen få veta det inför kungen utom gudarna, vilkas boning inte är hos kött. Därför blev kungen vred och mycket förbittrad och befallde att alla de visa i Babylon skulle förgöras. Daniel 2:10–12.

På berget Karmel föreslog Elia prövningen, och den prövning han föreslog var inte endast avsedd att uppenbara vem som var den sanne Guden, utan också vem som var den sanne profeten. I Daniels andra kapitel är det kaldéerna som anger den prövning som uppenbarade skillnaden mellan det sanna och det falska. De förklarar att den uttydning som Nebukadnessar söker endast kan fastställas av Gud och inte av människor. De klagade också över att förhållandet mellan Nebukadnessar och hans religiösa vise män var ett felaktigt förhållande, när de säger att ”det som konungen begär är för svårt”. De önskar att kungen, som representerar staten, skall hålla sig borta från den religiösa sfären, över vilken de har ansetts vara auktoriteterna. De protesterar inte mot principerna för föreningen mellan kyrka och stat; de protesterar mot att Nebukadnessar, som representerar staten, kräver att få ha kontroll över kyrkan. De skulle känna sig tillfreds med en relation mellan kyrka och stat, om de religiösa ledarna härskade över staten. Vilddjurets bilds prövning är den punkt där vi avgör vårt eviga öde – liksom Nebukadnessars dröm om bildstoden – en prövning på liv och död.

Och befallningen utgick att de vise männen skulle dödas; och man sökte Daniel och hans följeslagare för att döda dem. Då svarade Daniel med råd och vishet Arjok, hövitsmannen för kungens livvakt, som hade gått ut för att döda de vise männen i Babylon: Han tog till orda och sade till Arjok, kungens hövitsman: Varför är befallningen från kungen så hastig? Då lät Arjok Daniel få veta saken. Daniel 2:13–15.

När Daniel blir upplyst om förståelsen av livs- och dödsomständigheterna i drömmen om den ännu okända bildstoden, representerar han upplysningen av de etthundrafyrtiofyra tusen om det faktum

att de befinner sig i historien om det andra och synliga provet i den trestegs prövningsprocessen. Men Daniel representerar inte endast dem som har valt att äta den rätta kosten och därigenom bestått det första provet, utan representerar också den mänskliga representant åt vilken Gud hade gett särskild insikt i biblisk profetia.

Och dessa fyra ynglingar gav Gud kunskap och skicklighet i all lärdom och vishet; och Daniel hade förstånd i alla syner och drömmar. Daniel 1:17.

Även om de fyra trofasta hebréerna alla bestod prövningen rörande kosten, utvaldes Daniel till budbärare av syner och drömmar. Daniel representerar den profetiske budbäraren såsom denne framställs genom Elia, Johannes Döparen, Johannes Uppenbararen, William Miller och Future for America. Den profetiske budbäraren är aldrig skild från det profetiska provet.

På Kristi tid kunde de som förkastade Johannes vittnesbörd inte ha någon nytta av Jesus. I den milleritiska historien kunde de som förkastade det första budskapet (representerat av William Miller) inte ha någon nytta av det andra budskapet. I båda dessa historiska skeenden förstod de trogna inte vart prövningsprocessen ledde. Lärjungarna vägrade att se korset, fastän de tydligt hade fått veta att det skulle ske. Milleriterna kunde inte se den stora besvikelsen. Daniel, när han av Arjok fick veta om de livs- och dödsomständigheter som var förbundna med Nebukadnessars dröm om bildstoden, visste inte vad drömmens innehåll var eller vart bildstodsprövningen ledde. Allt han visste var att det rörde sig om en livs- och dödssituation. Daniel behövde därför tid för att förstå uttydningen.

Därefter gick Daniel in och bad kungen att ge honom tid, så att han kunde tillkännage uttydningen för kungen. Daniel 2:16.

Daniel hade visat tro i den kosthållning (metodologi) som han hade beslutat sig för att följa vid det första provet. Därför gavs han tid, liksom lärjungarna på Kristi tid. Den tid som gavs åt lärjungarna var tidsrymden för Kristi död, begravning, uppståndelse och hans första himmelsfärd, innan han mötte lärjungarna på vägen till Emmaus och därefter åter i den övre salen. Sedan, vid slutet av denna tid, andades han på dem den Helige Ande.

Och när han hade sagt detta, andades han på dem och sade till dem: Tagen emot den helige Ande. Joh. 20:22.

Hesekiel profeterade, och de döda benen fördes samman. Sedan profeterade Hesekiel åter, och den Helige Ande inblåstes i de nybildade kropparna, och de reste sig som en mäktig här. När Kristus andades på lärjungarna, öppnade Han deras förstånd.

Då öppnade han deras förstånd, så att de kunde förstå Skrifterna. Lukas 24:25.

Alla profeterna talar om världens ände, och Daniel är inget undantag. Den tid han begärde var en tidsperiod under vilken han kunde få upplysning. Väntetiden för milleriterna var tiden från den första besvikelsen till dess att de insåg att de befann sig i dröjsmålstiden i samband med profetiorna i Matteusevangeliet kapitel tjugofem och Habackuk kapitel två. Dröjsmålstidens historia i milleriternas historia uppfylldes under tiden för den andra ängels budskap. Daniel kapitel två

framställer samma historia, så hans begäran om tid överensstämmer profetiskt med milleriternas dröjsmålstimid. Därför representerar Daniels begäran om tid och milleriternas dröjsmålstimid de etthundrafyrtiofyra tusenens dröjsmålstimid, vilken började den 18 juli 2020.

Daniels begäran om tid för att förstå Nebukadnessars dröm om bildstoden framställs i Uppenbarelseboken kapitel elva som de tre och en halv dagarna då de två vittnena låg döda på gatan. I historien om de tre och en halv dagarna i Uppenbarelseboken elva, de tre och en halv dagar som symboliskt representerar en profetisk ödemark, finns det en röst som ropar. Den mänskliga röst som Hjälparen använder för att väcka och ge liv åt de döda, torra benen framställs av Daniel, som får den profetiska uppenbarelsen om vad drömmen var och vad den representerade. Rösten som ropar i öknen har fått profetisk förståelse av drömmar och syner, såsom den framställs genom Daniel. Rösten ropar och identifierar därmed att han har fått midnattsropets budskap, och ropet ges vid midnatt, vilket representerar mörker.

I det djupaste mörkret vid midnatt gavs rösten (Daniel) förståelse av ett budskap som var höljt i mörker. Befallningen som ges åt rösten (Hesekiel) är att profetera till de döda, torra benen. När han gör det, inblåses Hjälparen över de döda på gatan, och de blir ”återupplivade”. Men väckelsen fullbordas endast genom bön. Bön är ett vägmärke i historien om väckelsen av de döda, torra benen som ligger slagna på gatan. Daniel representerar profetiskt detta vägmärke, just på den rätta plats där vägmärket identifieras.

”En väckelse till sann gudsfruktan bland oss är det största och mest trängande av alla våra behov. Att söka detta bör vara vårt första arbete. Allvarliga ansträngningar måste göras för att vinna Herrens välsignelse, inte därför att Gud inte är villig att skänka oss sin välsignelse, utan därför att vi är oförberedda att ta emot den. Vår himmelske Fader är mer villig att ge sin Helige Ande åt dem som ber honom, än jordiska föräldrar är att ge goda gåvor åt sina barn. Men det är vår uppgift att genom bekännelse, ödmjukelse, omvändelse och innerlig bön uppfylla de villkor på vilka Gud har lovat att ge oss sin välsignelse. En väckelse kan förväntas endast som svar på bön. Så länge folket är så utblottat på Guds Helige Ande, kan de inte uppskatta förkunnelsen av Ordet; men när Andens kraft rör vid deras hjärtan, då skall de predikningar som hålls inte vara utan verkan. Ledda av Guds ords undervisning, med hans Andes uppenbarelse, under utövandet av sund urskillning, skall de som deltar i våra möten vinna en dyrbar erfarenhet och, när de återvänder hem, vara beredda att utöva ett hälsosamt inflytande.”

De gamla fanbärarna visste vad det innebar att kämpa med Gud i bön och att få njuta av utgjutelsen av hans Ande. Men dessa lämnar nu handlingens scen; och vilka träder fram för att fylla deras platser? Hur är det med den uppväxande generationen? Är de omvända till Gud? Är vi vakna för det verk som pågår i den himmelska helgedomen, eller väntar vi på att någon tvingande kraft skall komma över församlingen innan vi vaknar upp? Hoppas vi att se hela församlingen bli väckt till nytt liv? Den tiden kommer aldrig.

”Det finns personer i församlingen som inte är omvända och som inte kommer att förena sig i allvarlig, segerrik bön. Vi måste gå in i arbetet var och en för sig. Vi måste be mer och tala mindre. Olagligheten överflödar, och folket måste läras att inte vara nöjt med en form av gudsfruktan utan dess ande och kraft. Om vi är inriktade på att rannsaka våra egna hjärtan,

lägga bort våra synder och rätta till våra onda böjelser, kommer våra själar inte att upphöjas till fäfänglighet; vi kommer att hysa misstro till oss själva och ha en bestående känsla av att vår tillräcklighet är av Gud.” Selected Messages, bok 1, 121, 122.

Med stöd av tro på den kost som Daniel hade valt att äta fördes han därefter in i en visuell prövningsprocess som krävde att han använde den metodologi som hans kost representerade: att först lova att hans Gud skulle identifiera och uttyda drömmen, och därefter fullborda framläggandet av den drömmen inför kungen. Han ägde den rätta kosten, eller den rätta metodologin, och sedan skulle han genom att framlägga budskapet om Nebukadnessars bilddröm, som befann sig i absolut ”mörker”, synligt manifestera sin tro. Hans nästa handling var hans synliga manifestation av tro, ty då tillämpade han den gudomliga formeln för Guds folk när de befinner sig i mörker.

”Den ondes mörker omsluter dem som försummar att be. Fiendens visade frestelser lockar dem till synd; och allt detta sker därför att de inte gör bruk av de företräden som Gud har gett dem genom bönens gudomliga anordning. Varför skulle Guds söner och döttrar vara obenägna att be, när bönen är nyckeln i trons hand för att öppna himlens förråds-kammare, där den Allsmäktiges gränslösa tillgångar är förvarade? Utan oavslutlig bön och vaksam väntan löper vi fara att bli vårdslösa och avvika från den rätta vägen. Motståndaren söker ständigt att spärra vägen till nådens tron, så att vi inte genom uppriktig bön och tro må erhålla nåd och kraft att stå emot frestelsen.” Vägen till Kristus, 94.

Med mörkret i innehållet i Nebukadnessars dröm om natten trängde sig Daniel tillsammans med sina tre följeslagare samman och bad.

Därefter gick Daniel hem till sitt hus och lät Hananja, Mishaël och Asarja, sina följeslagare, få veta saken, så att de skulle be himlens Gud om barmhärtighet angående denna hemlighet, för att Daniel och hans vänner inte skulle förgås tillsammans med de övriga visa männen i Babylon. Då uppenbarades hemligheten för Daniel i en nattlig syn. Då lovade Daniel himlens Gud. Daniel tog till orda och sade: Välsignat vare Guds namn från evighet till evighet, ty vishet och makt är hans. Och han förändrar tider och stunder; han avsätter kungar och uppsätter kungar; han ger vishet åt de visa och förstånd åt dem som har insikt. Han uppenbarar det djupa och fördolda; han vet vad som är i mörkret, och ljuset bor hos honom. Dig tackar jag och dig prisar jag, du mina faders Gud, du som har gett mig vishet och makt och nu gjort mig kunnigt vad vi bad dig om; ty du har nu gjort kungens sak känd för oss. Daniel 2:17–23.

Daniel blev därefter belönad av Honom som ”vet vad som är i mörkret”. Rörelsen för söndagslagstiftning pågår i mörker, och de som har bekänt sig följa den gudomliga kosten är skyldiga att urskilja hur vilddjurets bild formas och därigenom bereder den religiösa och politiska plattformen för att genomdriva den påvliga auktoritetens märke.

Daniels andra kapitel identifierar inte bara den andre ängelns historia i den milleritiska historien, utan mer direkt framställer det den andre ängelns historia i den tredje ängelns rörelse. I prövningen av Nebukadnessars dröm om bildstoden framställs prövningen i fråga om vilddjurets bild. De profetiska stegen i Guds folks uppvaknande till de omständigheter av liv och död som är förbundna med den annalkande söndagslagen identifieras mycket specifikt i böckerna Daniel och

Uppenbarelsboken.

Daniel representerar budbäraren i den historia där bilddrömmens liv-eller-död-budskap går ut. Han står fast vid den kost han har kommit till förståelse av, och förklarar i tro att Gud kan uppenbara synen, men han begär tid. Tiden är dröjsmålstiden. Vid dröjsmålstidens slut får han kunskap om vad som fanns i Nebukadnessars mörka dröm, men inte endast det. Han får inte bara förståelse av bilddrömmen, som är en förebild för vilddjurets bild och dess därtill knutna prövning, utan han prisar också Gud vid dröjsmålstidens slut därför att Gud ”giver vishet åt de visa och kunskap åt dem som hava förstånd: Han uppenbarar det djupa och det fördolda; han vet vad som är i mörkret, och ljuset bor hos honom.”

Daniel placerar här sitt lovprisande i det sammanhanget att det har skett en ”kunskapens tillväxt”, ty han som i kapitel tolv anger att de ”visa” skall förstå ”kunskapens tillväxt”, prisar också Gud för att Han hade gett ”vishet” och ”kunskap” åt ”de visa”. Han hänvisar direkt till de visa jungfrurna och förbinder sin tid med dröjsmålets tid. Han placerar den framställning som återfinns i kapitel två direkt in i det fullkomliga uppfyllandet av dröjsmålets tid i Matteus tjugofem inom den tredje ängels rörelse. Än mer betydelsefullt är det faktum att Uppenbarelsboken identifierar att strax före nådatidens slut fick Johannes befallningen att inte försegla utsagorna i profetiorna i Daniels och Uppenbarelsbokens böcker, ty de är samma bok.

Och han sade till mig: Försegla inte profetians ord i denna bok, ty tiden är nära. Den som gör orätt, må fortsätta att göra orätt; och den som är oren, må fortsätta att vara oren; och den som är rättfärdig, må fortsätta att vara rättfärdig; och den som är helig, må fortsätta att vara helig.
Uppenbarelsboken 22:10, 11.

Den tid då Daniels och Uppenbarelsbokens profetior skall upplåtas är dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna, och den tiden framställs genom Daniels begäran om tid. Hans begäran om tid följdes av bön, vilket måste äga rum före uppståndelsen av de döda, torra benen. Under den tidsperiod då kunskapens tillväxt och förståelsen av drömbilden, som är höljd i mörker, uppenbarades, gjorde Gud också något annat för Daniel. ”Han uppenbarar det som är djupt och fördolt.” Det fördolda i Midnattsropets historia är den profetia i Uppenbarelsboken som upplåts strax innan nådatiden avslutas. Denna ”djupa och fördolda” sak är ”sanning”.

Sanningen blir den profetiska nyckel som öppnas för den budbärare som representeras av Daniel och som gör det möjligt att känna igen den dolda historien om de ”sju tordönen”. Den dolda historien är historien om tre vägmärken. Det första är en besvikelse och det sista är en besvikelse, såsom detta framställs i milleriternas historia. Det hebreiska ord som översätts med ”sanning” skapades av den ”Underbare Lingvisten” genom sammansättningen av den första, trettonde och sista bokstaven i det hebreiska alfabetet. Jesus är den förste och den siste, och Han är ”sanningen”. Strukturen i det ord som skapades av den ”Underbare Lingvisten” utpekar de tre profetiska vägmärken som utgör den dolda historien om de ”sju tordönen”, vilka skulle förseglas till dess att Daniel bad om ”tid” och gick till bön.

Besvikelsen den 18 juli 2020 var det första vägmärket, och den åskådliggör den besvikelse som är förknippad med det sista av tre vägmärken, vilket är söndagslagen. Den mellersta bokstaven, den

trettonde bokstaven, är en symbol för uppror, och den är en symbol för det mellersta vägmärket i de sju dunderens dolda historia. Upproret representeras av de fåvitska jungfrurna vid midnattsropet, ty midnattsropet är det mellersta vägmärket i den trestegshistoria som omfattar den 18 juli 2020, midnattsropet och den snart kommande söndagslagen. Så snart det är midnatt, går tiden in i den trettonde timmen, där de fåvitska jungfrurnas synliga manifestation visas genom deras insikt om att de inte har den gyllene oljan.

I den symboliska ”ödemarken” under de ”tre och en halv dagarna” i Uppenbarelsebokens elfte kapitel framställs Guds folk såsom varande i den symboliska historien av förbannelsen ”sju tider”. Vid slutet av den perioden ska de inse att de har blivit kringspridda, att de har syndat, att deras fäder har syndat, att de har vandrat i strid med Gud och att Gud har vandrat i strid med dem. Den insikten ska leda dem till att be bönen i Tredje Moseboken tjugosex. Denna insikt, att de måste be bönen i Tredje Mosebokens tjugosjätte kapitel, överensstämmer profetiskt med Daniels bön i Daniels andra kapitel, och den illustreras av Daniels bön i det nionde kapitlet. Anledningen till att Daniel bad Tredje Moseboken tjugosex-bönen i det nionde kapitlet grundade sig på hans insikt att han befann sig vid slutet av de sjuttio åren i Jeremias profetia om Guds folks fångenskap.

Dessa sjuttio år representerar också historien om beseglingen av Guds folk. Dessa sjuttio år representerar reningen i Malaki kapitel tre och Kristi två tempelreningar. De representerar historien om prövningen genom vilddjurets bild. Denna historia började den 11 september 2001 och slutar med den snart kommande söndagslagen. Vid slutet av denna symboliska sjuttioårsperiod söker Daniel en ”dröjsmålstid” för att kunna be. Hans bön besvarades när profetians sista hemlighet uppenbarades för honom. Denna uppenbarelse kom medan Guds sanna protestantiska folk ännu befann sig i ”öknen” under skingringstiden efter den 18 juli 2020. Vid den tiden uppenbarades ”sanningen” för ”rösten som ropar i öknen”.

Vi kommer att fortsätta med Daniel, kapitel två, i nästa artikel.

Och Herrens vrede upptändes mot detta land, så att han lät alla de förbannelser komma över det som är skrivna i denna bok. Och Herren ryckte upp dem ur deras land i vrede och i harm och i stor förtörnelse och kastade dem in i ett annat land, såsom det är denna dag. Det fördolda hör Herren, vår Gud, till; men det som har blivit uppenbart hör oss och våra barn till för evigt, för att vi skall göra efter alla orden i denna lag. 5 Moseboken 29:27–29.